

POSTANOWIENIE

Dnia 28 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa J.B.
przeciwko I. spółce z o.o. w W.
o zapłatę i o oświadczenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 września 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 6 sierpnia 2020 r., sygn. akt I AGa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) oddala wniosek pozwanej o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powódka J.B. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 6 sierpnia 2020 r., oddalającego jej apelację od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 5 czerwca 2019 r., którym oddalono jej powództwo przeciwko K. sp. z o.o. z siedzibą w W. o zapłatę i wydanie oświadczenia zawierającego przeprosiny.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

W niniejszej skardze powołano się na przesłankę wskazaną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarżąca podnosi, że oczywista zasadność jej skargi kasacyjnej wynika z oddalenia jej powództwa, pomimo ustalenia przez Sąd, że w wyniku działań

pracownika pozwanego doszło do zawinionego i bezprawnego naruszenia dóbr osobistych powódki.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 - niepubl.). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, niepubl.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, niepubl.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym - jego zdaniem - Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią juretryczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, niepubl.).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jest niewystarczające. Sąd Najwyższy nie ma możliwości dokonania oceny stanowiska powódki, ponieważ ta nie zdefiniowała, który przepis prawa został w jej ocenie naruszony, w jakim zakresie doszło do naruszenia, na czym polegało naruszenie, ani w jaki sposób dostrzeżone przez nią naruszenie wpłynęło na wydanie oczywiście wadliwego wyroku. Brak tych czterech elementów uniemożliwia Sądowi Najwyższemu dokonanie pogłębionej oceny wniosku o przyjęcie skargi. Ponadto należy podkreślić, że argumentacja przedstawiona w uzasadnieniu wniosku została oparta na założeniu, które pozostaje w sprzeczności z ustaleniami Sądu odwoławczego, dostępnymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (k. 6 i 7). Skarżąca przyjmuje bowiem, że Sąd ocenił, iż w sprawie doszło do naruszenia jej dóbr osobistych (nie wskazując konkretnie, jakich), podczas gdy Sąd ten przyjął w sposób wyraźny, że takie naruszenie nie mogło mieć miejsca z szeregu przyczyn (m.in. ze względu na to, że wchodzące w grę nękanie mogło jedynie

odnosić się do osoby innej niż powódka, dlatego że przekazywane treści były pozbawione przymiotu nieprawdziwości, dlatego że w sferze faktycznej działania pozwanego w żaden sposób nie wpłynęły na postrzeganie osoby powódki w jej środowisku).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c.

ke